

VÄHEMMÄN yhteisöllisyyttä

KUN JOKIN MAAILMANMENOSSA jurppii, on tullut tavaksi huutaa apuun kadotettua yhteisöllisyyttä. Ikuisuusesimerkki on yksinäinen vanhus, joka yhteisöllisyyden kadottua modernista maailmasta riutuu yksin ja onohdettuna. Huoli vanhuksista on perusteltua, mutta vastalääke ongelmaan ei ole minkään sortin yhteisöllisyyden elvyttäminen historian hämäristä.

Minua huolestuttaa ajatus tulevaisuudesta, jossa vanhuusiän hyvinvointini riippuisi siitä, kokevatko sukulaiseni, naapurini tai muut ihmiset yhteisöllisyyttä kanssani. Haluan selkeitä säännöksiä ja viranomaisvalvontaa, jotka takaavat, että myös niistä vanhuksista ja sairaista huolehditaan, jotka eivät milloin minkin porukan yhteisiin arvoihin ja maailmankatsomukseen suostu.

YHTEISÖLLISYYTTÄ ON AIVAN liikaa kaikkialla. Ihmiskunnan polttavimmat ongelmat juontuvat nimenomaan siitä, että ihmisyyden erilaisuus nujerretaan eri yhteisöllisyyksien nimissä. Yhteisölliseen kaverisolidarisuuteen tukeutuvat myös järjestäytyneet rikollisuus, hyvä veli ja hyvä sisar -verkostot, korruptio, poliittiset virkanimitykset ja muu nepotismi, jonka mukaan sopiva ohittaa aina pätevä.

Suomen kaupungit ovat pullollaan ihmisiä jotka ovat lähteneet karkuun pienten maaseutupaikkakuntien tukahduttavaa ilmapiiriä. He ovat paenneet yhteisöllisyyttä tursuavaa kylämentaliteettiä, jossa seurakunnan tiloissa kokoontuva 4H-kerho tai partio on jokaisen nuoren väistämätön kohtalo. Tässä maailmassa opettajan täytyy hakea saunaoluet naapurikunnan Alkosta ja verhot heilahtelevat kun joku uskaltautuu kävelylle kylänraitille. Turha kai sanokaan, näissä yhteisöllisyyden onneloissa kuuluminen esimerkiksi seksuaaliseen, poliittiseen tai uskonnolliseen vähemmistöön tuottaa elämään hankaluuksia.

IHMISKUNNAN HISTORIAN hirveimmät kehityskulut on aina aloitettu hyvältä kuulostavan yhteisöllisyyden nimissä. On sitten kyseessä kansallisuuteen,

yhteiskuntaluokkaan tai uskontoon liittyvä yhteisöllisyys, peruseriaate on aina sama: jako meihin ja noihin. Jäljet pelottavat.

Tarvitaan nykyistä paljon enemmän heikkoa yhteisöllisyyttä - Facebook-kaveruutta - joka jättää ihmisten yhteisissä pyrintöissä jokaiselle tilaa olla omansa.

Mitään uutta ja ihmeellistä tässä ei ole. YK:n kansainvälinen ihmisoikeuksien julistus vuodelta 1948 perustuu nimenomaan yksilön oikeuksiin, sinun vapauspiirisi suojaamiseen. Valitettavasti tämä kaikkien ihmisoikeussopimusten äiti on suuressa osassa maapalloa pelkkää paperia.

Kolumnin kirjoittaja on kirjailija ja lakimies.

